

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ

τοῦ φιλάτου μοι εἰκοσαετοῦς νέου

Η. Ι. ΓΕΡΑΚΑΡΗ

Τελειοφοιτὸν τῆς Ἰατρικῆς.

Τὸ ὑστερὸν χαμόγελο, δὲν εἶχ' ἀκόμα σβύσει
Στῆς ἄγριαις τοῦ φθινόπωρον πρωτιάς, τὸ καλοκαῖρι...
Ξάφρον μαυρίλα ἀπλώρεται, ὡς Ἀνατολὴ καὶ Δύση
Μ' ἀστροπελέκῃ καὶ βρονταῖς, φρικτὸ ἀγριοκαίρι.

Τ' ἀγρίμυα σκιάζονται, κι' ὁρμῶν' ὡς τῆς τρύπαις καὶ κρυφτοῦνε
Κι' ἀγέρας φουσκομανητὸ τὰ δένδρα συνεπαίρνει,
Λυσομαροῦν τὰ κύματα ὡς τοὺς βράχους, καὶ ξεσποῦνε
Καὶ τοὺς ἀφροὺς μ' ἀπελπιστὰ ὁ ραῦτης παραδέρνει.

Σὲ τέτοια ὦρα φοβερή, σὲ τέτοια καταιγίδα,
Π' ἀστράφτει, κι' ἀπ' τὰ θέμελα γῆ καὶ οὐρανὸς χαλιέται...
Ἐρα λουλούδι τρυφερό, χρυσοῦς αὐγῆς ἀχτίδα
Μὲ λύσσα συνεπαίρνεται... ἄχ! καὶ γιὰ πάντα σβύεται...

Σκουλίκι ἀκοίμητο, πικρὸ ἐρρίζωσε σιμά του
Κι' ἐκόλλησε ὡς τὰ σπλάγχνα του τ' ἀχόρταγό του στόμα...
Τοῦ βούφιξε τὸ αἷμά του... τοῦ ἤπιε τὴ δροσὴά του...
Ὡς ποῦ τὸν ἐρρίζε χλωμὸ στ' ἀραχνηασμένο χῶμα.

Ἦτανε ριζὸς σὰν τ' Ἀπριλίου λουλούδι μυρωμένο,
Κι' εἶχε τὸ μῦρο στὴ καρδιά, καὶ τὴν δροσὴά στὰ χεῖλη.
Τὸν εἶχαν ταῖρι ζηλευτό, καὶ μυριαγαπημένο
Ἀπὸ ταῖς τόσαις χάrais του οἱ πικραμῆντοι φίλοι.

Ἀχ, δὲν ἔμπορεῖ γὰρ τὰ χαρῆ καρεῖς ὡς τὸν κόσμον, ὅχι!
Γιὰτί, ὡς κάνει τὰ χαρῆ, τ' ἀχόρταγο δρεπάνι
Ξαμῶνει ὁ χάρος ἀσπλαχνα, κι' ἀνέλπιστα ὅπ' ἔχει
Ἐρα καμάρι, μὲτὰ χαρά, γὰρ πάντα τῆνε χάνει...

Ἀχ! Εἶναι κρῖμα, θάνατε, τέτοιους ἀνθρώπους καὶ σβύνης!
Τέτοιους ἀχτίδες τ' Οὐρανοῦ, ὡς τοῦ κόσμου τὸ σκοτάδι,....
Καὶ ὀρφανὴ τὴ λύρα μας, κάθε καιρὸ ν' ἀφίρνης
Κι' ἀτέλεστο τὸν Παρρασό, καὶ τὸν σκεπάζῃ βράδυ!

Βράδυ ποῦ χύνει παγωνιά, καὶ πάχνη ὡς τὴν καρδιά μας,
Καὶ μένει κρύο μάρμαρο ὡς τὸ ὀρφανό, ὡς τὴ χήρα,
Καὶ πέρνει ἀπὸ τὸ φτωχὸ τὴν ἀπορη ματζά μας,
Κι' ἀκούει μ' ἀσπλαγχνιὰ σκληρὴ τοῦ Ποιηνὲ τὴ λύρα.

Ἐσβύσθη τὸ χαμόγελο, κ' ἐχάθη ἡ προή του
Μ' ἔνα τραγούδι θλιβερό, καὶ παραπονεμένο
Καὶ τῶστεϊλε ὡς τοὺς φίλους του, γιὰ μὲν ἐνθύμησί του
Μὲ αἷμα ἀπ' τὰ σπλάγχνα του, καὶ δάκρυα γραμμένο...

Ἐν Πειραιεῖ 30 Σεπτεμβρίου 1833.

ΤΩ ΙΣΑΔΕΛΦΩ ΜΟΙ ΓΕΩΡΓΙΩ

καὶ τοῖς ἐν Πειραιεῖ

Προσφιλεστάτοις μοι φίλοις ἅπασιν.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ἀ π έ λ π ι δ ο ς

Ἐξω παλαίωρ ὁ βορρᾶς, τὸ σύμπαν συνταράττει
Καὶ ἔρδον τῆς καρδίας μου παλαίει ἡ ὁδὸν,
Καὶ τῆς ρυτίδος τὴν ἔπαρξιν, οὐδ' εἰς ἀστήρ χαράττει
Ἐν ᾧ πλατᾶται εἰς τὴν γῆν, τὸ ἔρεθος κ' ἐκείνη!

Ἡ Δαρδανὶς ἐσίγησεν, ὑπνώττουσα, καὶ μὲν
Τοῦ ρυτιοκόρακος φωνὴ ἐγρηγοροῦσα μένει,
Πλὴν δὲν ποτεῖ! Εἰς πᾶσάν μου κραυγὴν, κραυγὴν ἐνώσει
Κ' ἡ ἀλγηδὼν τοῦ στήθους μου, τοῦ εἶνε δλῶς ξέρη!

Θολὸν εἰς μάτην πέριξ μου περιπλανᾷ τὸ ὄμμα.
Πρὸ τῆς εἰκόρος ἀμυδρὸς λυχνίσκος μὲ φωτίζει,
Ὁ ἀνεμὸς δὲν ἔσθαισεν οὐδὲ αὐτὸν ἀκόμα,
Καὶ ὅμως, οἱμοὶ! θὰ σβεσθῇ. Καὶ τοῦτο μὲ φοβίζει.

Προσκαρτερῶν, ἀπηύδησα τὴν κλίτην καὶ φυλάττω,
Δὲν δύναμαι τὸ αἷμά μου χυρόμενον καὶ ἰδῶ!
Ἀγωνιῶν τὸ ἔσχατον, τὸ κύκνειον χαράττω
Κ' εἰς τὸν βωμὸν τῆς τύχης μου συρόμενος ἐνδίδω.

Εἰς μάτην ἤλπισα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ζήσω,
Νέαν ζωὴν ὡς τοῦ Δαναοῦ τὰ τέκνα ἐκλήττω,
Τὸ φῶμα μου μὲ ἔφθασε διωκόν με! Ἀς κλείσω
Καλλίτερον τοὺς ὀφθαλμούς, τὸν βίον παραιτῶν.

Ἄρ' ἔζων ἔπλην τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐπαρίδω ἀκόμη
Ν' ἀναπολήσω πρὸς στιγμὴν τοῦ παρελθόντος ὥρας,
Νὰ ἀτερίσω ἐκ μακρῶν τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
Νὰ ἰδῶ τῆς Περσελίκης τὰς μυροδόλους χώρας!

Νὰ αμνησθῶ ἄλλων στιγμῶν! τὸ πρεστυτιόν μου βλέμμα
Νὰ συναντήσῃ ἔνθακον τὰ ὄμματα ἐκείνης!
Νὰ ῥέῃ ἴσως ἔπαυε τοῦ στήθους μου τὸ αἷμα
Καὶ τὰ τὸ κατατρυχωσὶν οἱ στόνοι τῆς ὁδύνης.

Ἄρ' ἐκκλινὸν τὴν κεφαλὴν ἐν πατρικῇ ἀγκάλῃ,
Ἄρ' ἐπεὶ μὲν προσέβλεπον τοὺς προσφιλεῖς μου φίλους,
Τότε ἴσως τῆς καρδίας μου ἡ νόσος ἦτο ἄλλη,
Ἴσως ἀπέσπῳ πρὸς στιγμὴν τῆς Φθίσεως τοὺς ἦλους.

Πλὴν ξεραγός, μακρὰν ἔμῳ, τὴν πρόμηναν ἀνακρούων,
Προσῆραξα εἰς ἕφαλον, κ' ἐπὶ θριμμάτων κεῖμαι.
Ἐὰν ποτέ τις συνδοῖς, τῷ τάφῳ μου προσκρούων,
Ἐγνώρισε τὸν βίον μου, μὴ εἴπη, ποῖος εἶμαι.

Θέλω, ὡς ἡμὴν ἄσημος τοῦ κόσμου παροδίτης
Καὶ εἰς τοῦ τάφου τὴν στρωμνὴν ἀγνώριστος καὶ πέσω!
Θέλω ὡς τέκνον τοῦ λαοῦ, ὡς πενιχρὸς ἀλήτης
Τῆς Μηροσύνης τὴν γραφὴν μὲ τὴν ζωὴν καὶ σβέσω!
Ἐποιοῦν τὴν ρύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Σεπτεμβρίου ἐν Ἀργεῖ.
Π. Ι. ΓΕΡΑΚΑΡΗΣ.